

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **T. Q. H.**, narozený dne X.
hlášeným pobytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č.j. OAM-989/ZA-ZA11-HA13-2022

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 8. 2023 č. j. OAM-989/ZA-ZA11-HA13-2022 se zrušuje v části, v níž nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Krajskému soudu v Ostravě a postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen

„napadené rozhodnutí“), a to pouze v části, ve které žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu ve formě azylu, přičemž nenapadal výrok, kterým byla žalobci udělena doplňková ochrana na 12 měsíců. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost žalobce podanou dne 8. 11. 2022 tak, že azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí se uděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu výroku o neudělení azylu. Poukazoval na odůvodnění žalovaného na straně 5 napadeného rozhodnutí týkající se posouzení § 12 písm. b) zákona o azylu (šestý a sedmý odstavec), k čemuž namítal, že žalobce na území ČR aktivně praktikuje učení X. (dále jen „učení X.“) a svoji účast na aktivitách tohoto hnutí nijak nezakrývá, což bylo v řízení prokázáno. Pokud Velvyslanectví Vietnamu (dále též „VNM“) v Praze nebo jiné vietnamské orgány monitorují podíl vietnamských občanů na tomto hnutí, musí jim být zapojení žalobce známo. Poukazoval na to, že jak již uváděl ve správním řízení, po X. požádal na Velvyslanectví VNM v Praze o cestovní doklad, který mu však až do dne podání žaloby nebyl vydán. K tomu uváděl, že se jedná o výjimečný postup, běžně velvyslanectví vydává takový doklad za několik týdnů, v případě žalobce jsou problémy způsobeny právě tím, že je monitorován na území ČR jako aktivní člen hnutí X., žalobce to samozřejmě nemůže prokázat, ale jiné rozumné vysvětlení pro to není, a ani žalovaný toto vysvětlení nijak nezpochybnil. Není tak podložený závěr, že žalobce neměl žádné potíže kvůli své účasti v hnutí, nelze vyloučit, že v případě návratu žalobce do Vietnamu by jeho pronásledování pokračovalo jinou formou, než pouhým nevydáním cestovního dokladu, jsou tak splněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
3. Odkazoval na odůvodnění na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný na podkladě zpráv o zemi původu shledal nepříznivou situaci osob praktikujících učení X. ve Vietnamu, namítal, že je irelevantní, že žalobce začal svoje učení praktikovat až v době pobytu mimo Vietnam a že nebyl nikdy přímo ve Vietnamu diskriminován nebo pronásledován, podmínkou pro udělení azylu je totiž odůvodněný strach z pronásledování. Navíc se domníval, že je cíleně pronásledován, neboť nevydání cestovního dokladu státem, jehož je občanem, a tedy znemožnění návratu do domovského státu, je pronásledováním.
4. Žalovaný uvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí, že získal podklady o tom, že příznivci hnutí X. jsou orgány veřejné moci ve Vietnamu pronásledováni. Žalobce z toho dovozoval, že jeho strach z pronásledování je tedy odůvodněný ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to zvláště za situace, kdy je vůči němu nestandardně postupováno již na území ČR, kdy mu po řadu měsíců bez zjevného důvodu nebyl vydán cestovní doklad.
5. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný považoval žalobní námitky za neopodstatněné, skutečnosti prezentované žalobcem nemohly být vyhodnoceny jako důvod k udělení azylu, tvrzená pochybení nejsou podpořena patřičnou argumentací, žalovaný žalobce na jeho právech nezkrátil. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné, žalovaný vypořádal důvody, pro které žalobce žádal o mezinárodní ochranu, a to ve vztahu k jednotlivým ustanovením týkajícím se azylu.
7. Připomněl, že obavy žalobce vycházejí ze spekulativního základu, není důvod považovat nevydání cestovního dokladu rovnou za cílený projev diskriminace žalobcovy osoby s ohledem na jeho aktivity v rámci hnutí X., či dokonce za pronásledování, ani žalobce ostatně skutečné důvody postupu vietnamské ambasády nepředkládá, neboť je nezná.
8. Žalobní námitky nedokládají žalobcem namítanou nezákonnost správního rozhodnutí, důvody k udělení azylu dány nebyly, což žalovaný v napadeném rozhodnutí logicky odůvodnil, žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu a na napadené rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 8. 11. 2022 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 23. 11. 2022 poskytl údaje k žádosti a téhož dne s ním byl proveden pohovor, dne 14. 2. 2023 byl proveden doplňující pohovor, žalobce v řízení uvedl, že pochází z Vietnamské socialistické republiky, v České republice žije dlouhodobě od roku X., pracoval zde na základě pracovního víza, byl v České republice X., odkud X., žalobce je od roku X. či X. vyznavačem učení X., což dává najevo i veřejně (na sociálních sítích, účastní se demonstrací), kvůli tomu se obává návratu do domovského státu, obává se uvěznění, je přesvědčen, že z důvodu jeho příslušnosti k hnutí X. mu Velvyslanectví Vietnamu již po několik měsíců (dosud již 9 měsíců) nevystavilo cestovní doklad. Žalovaný též shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu.
13. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že tvrzeným důvodem žádosti pro udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobce ze zatčení v zemi původu, neboť aktivně praktikuje učení X. Neshledal důvody k udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Z hlediska ust. § 12 písm. b) zákona o azylu dle žalovaného žadatel potvrdil, že žádné takové potíže neměl, o mezinárodní ochranu požádal z důvodu obav ze svého zatčení v zemi původu, neboť aktivně praktikuje učení X. Konstatoval, že žalobce aktivně praktikuje toto učení od roku X., což na základě facebookového účtu žalobce považoval

za prokázané, poukázal též na to, že se žalobce účastnil demonstrací proti čínskému režimu, kdy hnutí X. stírá hranice zemí. Připustil, že na základě shromážděných informací nejsou osoby praktikující X. ve Vietnamu v příznivé situaci, nicméně ne každý příslušník této skupiny musí mít azylově relevantní potíže. Žalobce začal toto učení praktikovat až v době svého pobytu v jiné než domovské zemi, posoudil tak u něj možnost pronásledování „sur place“, které lze využít i v případě pronásledování z náboženských důvodů, nicméně tyto podmínky dle žalovaného žalobce nesplňuje, neboť u něj nebylo prokázáno, že by úřady domovského státu věděly o jeho smýšlení, než vlast opustil, a v domovském státě nikdy v této souvislosti netrpěl pronásledováním nebo diskriminací; i když tedy u žalobce byla prokázána hlubší znalost učení X., nebyla splněna podmínka cíleného pronásledování z tohoto důvodu. Z informací o zemi původu zjistil významné deficity ohledně stavu svobody vyznání ve Vietnamu, kdy příslušníci náboženských skupin včetně hnutí X. čelili perzekucím, byla narušována jejich shromáždění, zabavována literatura, vyznavači byli předvoláváni k výslechu, pokutováni či jinak šikanováni policií. Poté žalovaný uvedl, že smyslem mezinárodní ochrany není poskytnutí ochrany před jakýmkoli negativními jevy v zemi původu, přičemž v případě žalobce neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. V části týkající se posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany na podkladě informací o zemi původu zjistil informace o nepříznivé situaci z hlediska ochrany lidských práv ve Vietnamu, konstatoval, že státní orgány i nadále pronásledovaly nezávislé náboženské skupiny, mj. i hnutí X., byla narušována jejich shromáždění, zabavována literatura, vyznavači byli předvoláváni k výslechu. Z hlediska zásady „sur place“, kdy sice žalobce nebyl před svým odjezdem z vlasti pronásledován a nebyl zájmovou osobou pro orgány státní moci, nelze jednoznačně vyloučit, že by se z důvodu své příslušnosti k hnutí X. takovou osobou po návratu do vlasti pro vietnamské mocenské kruhy stát mohl. Dospěl tak k závěru, že není možné jednoznačně vyloučit, že by žalobci v případě návratu do vlasti nehrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a udělil mu doplňkovou ochranu na jeden rok (s ohledem na X. žalobce za X. volil kratší dobu).

14. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu *mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.*
15. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
16. Soud shledal, že žalovaný se z hlediska věcného posouzení žádosti žalobce z pohledu § 12 písm. b) zákona o azylu dopustil řady pochybení.
17. V první části odůvodnění žalovaný konstatoval, že žalobce sám potvrdil, že žádné potíže ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu neměl; to je však v rozporu s obsahem spisu, kdy žalobce v průběhu správního řízení opakovaně zdůrazňoval, že mu vietnamské orgány již řadu měsíců navzdory jeho žádosti nevystavily cestovní doklad, což připisoval svému členství v hnutí X. Žalovaný však toto tvrzení žalobce zcela pominul, nijak nevyhodnotil, zda tyto okolnosti lze připisovat účasti žalobce v hnutí X. a zda takové

jednání může naplňovat parametry pronásledování resp. vzbuzovat odůvodněnou obavu z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, nijak se k těmto tvrzením žalobce nevyjádřil. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

18. Žalovaný považoval za prokázané, že žalobce praktikuje učení X. od roku X., kdy v této době již ve své vlasti nepobýval (vlast opustil v roce X.). Připustil, že žalobce by mohl být považován za uprchlíka „sur place“. Tím se obvykle rozumí situace, kdy se určitá osoba stane uprchlíkem teprve v důsledku okolností nově nastalých v době jeho nepřítomnosti ve vlasti. K institutu uprchlíka *sur place* se v minulosti vyjádřil Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2002, čj. 5 A 746/2000 - 31, v němž vyslovil, že: *„Uprchlíkem na místě („sur place“) je osoba, u níž obava z pronásledování ve státě, jehož státní občanství má, vznikne až v době jejího pobytu na území cizího státu, a to v důsledku změny politické, národnostní či náboženské situace ve státě jejího státního občanství, nebo v důsledku veřejných aktivit této osoby vyvíjených až v cizím státě proti vládnoucímu režimu domovského státu. To, zda se cizí státní příslušník v cizím státě, v němž pobývá, stane uprchlíkem na místě, přísluší nesporně posuzovat státu, kde se osoba přiznání takového postavení poprvé dovolá, a zpravidla jako v tomto případě jde o cizí zemi, kde se osoba zdržuje v době, kdy taková situace (změna režimu v jeho domovském státě) nastala, popř. kde cizí státní občan politické aktivity vyvíjel.“* Na to navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích č.j. 8 Azs 37/2008-80, č.j. 2 Azs 154/2005-53 či č.j. 1 Azs 10/2016-26. Žalovaný při posuzování, zda žalobce může být takovým uprchlíkem „sur place“, vůbec nehodnotil, zda tyto nově vzniklé důvody (tedy účast v hnutí X.) mohou u žalobce do budoucna založit odůvodněnou obavu z pronásledování při návratu do domovského státu, avšak zcela nelogicky pouze uvedl, že žalobce v domovském státě nikdy netrpěl diskriminací či pronásledováním, ani nebylo prokázáno, že by úřady o jeho smýšlení před jeho opuštěním vlasti věděly. Takové odůvodnění je však z hlediska posuzování nově vzniklých důvodů zcela nesmyslné, neboť žalobce před opuštěním své vlasti v roce X. učení X. nepraktikoval, seznámil se s ním a začal jej aktivně praktikovat až v letech X., tedy při svém pobytu v Evropě (v České republice, resp. přechodně ve X.), a mnoho let poté, co ze své vlasti vycestoval. Podstatou otázky, zda by žalobce mohl být považován za uprchlíka „sur place“ je právě posouzení toho, zda okolnosti nově nastalé po dobu nepřítomnosti dané osoby ve vlasti mohou tuto osobu vystavit riziku postihu státní mocí své vlasti v případě návratu; takovou otázkou se však žalovaný vůbec nezabýval, což rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost a zároveň nezákonnost rozhodnutí.
19. Žalovaný se zabýval zprávami o zemi původu, ze kterých zjistil ne zcela příznivou situaci osob praktikujících učení X. ve Vietnamu, kdy poukazoval dokonce na perzekuce těchto osob, narušování jejich shromáždění policií, zabavování publikací, předvolávání k výslechům, pokutování, atd., na základě toho a informací o nepříznivé situaci v oblasti ochrany lidských práv ve Vietnamu poskytl žalobci doplňkovou ochranu z důvodu možné hrozby vážné újmy v případě návratu do domovského státu. Žalovaný však již vůbec nehodnotil, zda takové informace o zemi původu mohou být též podkladem pro existenci odůvodněného strachu z pronásledování žalobce v případě návratu do domovského státu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, byť se zde stejně jako u doplňkové ochrany jedná rovněž o potencialitu pronásledování do budoucna.
20. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) ve své judikatuře vymezil, co se rozumí odůvodněným strachem z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, například v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS,

konstatoval: „Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, posouzení nároku na udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008-83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010-112). Z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy.“

21. V azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu aplikovat test „přiměřené pravděpodobnosti, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82: „Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“
22. Z toho je zřejmé, že v případě posuzování důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu se jedná o prospektivní rozhodování, kdy nemusí být splněna podmínka, že žadatel již v minulosti pronásledování čelil. Tomu ostatně odpovídá i výše popsaná možnost existence uprchlíka „sur place“, kdy důvody možného budoucího pronásledování vznikly nově, teprve po opuštění země původu žadatelem.
23. Žalovaný však na podkladě informací o zemi původu a individuálních okolnostech případu žalobce potencialitu pronásledování žalobce pro případ návratu do domovského státu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu věcně prakticky vůbec nehodnotil, nezabýval se ani otázkami přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země původu, po rekapitulaci zjištění ze zpráv o zemi původu pouze velmi stručně uvedl, že žalobce podmínky pro poskytnutí azylu dle § 12 písm. b) zákona nesplňuje. Takové odůvodnění je však rovněž nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl dostatečné úvahy, jak k takovému závěru dospěl.
24. Soud se zabýval též otázkou oddělitelnosti výroků týkajících se udělení azylu a doplňkové ochrany, přičemž podle nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2022 sp. zn. IV.

ÚS 1642/21: „soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí vydaných orgány veřejné správy ve věcech mezinárodní ochrany uprchlíků nesmí porušovat právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Domáhá-li se žalobce zrušení rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochraně toliko v části o neudělení azylu, lze rozhodnutí o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany ve správním soudnictví posuzovat a rozhodnout o něm samostatně. Jiný postup založený na doktríně tzv. neoddělitelnosti rozhodnutí o neudělení azylu a udělení doplňkové ochrany má neústavní důsledky, neboť odporuje principu *in dubio pro libertate*, poněvadž opomíjí jiný výklad, který je šetrnější k základním právům a svobodám jednotlivce, a odporuje zásadě zákazu *reformationis in peius* ve spojení se zásadou účinného opravného prostředku, protože bez náležitého důvodu mění právní postavení žalobce k horšímu.“

25. Dle uvedeného nálezu Ústavního soudu je tedy přípustný postup, kdy správní soud vyhověl žalobě proti rozhodnutí o neudělení azylu, rozhodnutí v dotčené části zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení, poté nastane situace, kdy vedle sebe existuje rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a probíhající řízení o udělení azylu. Z hlediska existence rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany nic nebrání tomu, aby se na žadatele po omezenou dobu (probíhajícího řízení o udělení azylu po předchozím zrušení negativního rozhodnutí soudem) hledělo jako na osobu, které nebyl udělen azyl (fikce negativního rozhodnutí o udělení azylu), přestože bylo toto rozhodnutí zrušeno soudem. Neshledá-li pak žalovaný důvody k udělení azylu, žádost zamítne, a nastává tak běžná situace, kdy žadateli o mezinárodní ochranu zůstává udělena doplňková ochrana za současného neudělení azylu. Shledá-li žalovaný důvody k udělení azylu, nastává hypotéza § 17a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (změna nebo zánik okolností do té míry, že uložení doplňkové ochrany již není třeba), a žalovaný v novém rozhodnutí žadateli současně odejme doplňkovou ochranu a udělí azyl. Při takto naznačeném postupu je vyloučeno, aby po udělení doplňkové ochrany souběžně existovalo rozhodnutí o udělení azylu a doplňkové ochrany.
26. S ohledem na shora uvedené proto soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí v části, ve které žalobci nebyl udělen azyl (výrok I.), přičemž žalobci takto zůstává udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).
27. V dalším řízení bude na žalovaném, aby v souladu s výše uvedeným řádně doplnil své úvahy týkající se posouzení možnosti udělení azylu žalobci, zejména z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy je nezbytné, aby se žalovaný zabýval a vypořádal i s tvrzením žalobce o tom, že mu vietnamské úřady odmítají vydat cestovní doklad z důvodu jeho příslušnosti k hnutí X. Je též nezbytné, aby se žalovaný zabýval všemi individuálními aspekty případu žalobce, a to zejména z hlediska možnosti jeho považování za uprchlíka „sur place“ ve smyslu výše uvedeném, aby žalovaný tyto individuální okolnosti uvedl do souvislostí s adresnými a aktuálními informacemi o zemi původu, a následně pak vyhodnotil, zda žalobce splňuje podmínky pro poskytnutí azylu, přičemž z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury vyhodnotí též potencialitu pronásledování žalobce do budoucna v případě návratu do domovského státu za použití testu přiměřené pravděpodobnosti. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

28. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. února 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně